

juridiske Side — er noget, hvortil der haves mange Analogier i vor Statsforvaltning. Der er mange Eksempler paa, at Embedsautoriteter høre under forskellige Ministerier, under et Ministerium for nogle af deres Forretninger, under et andet for andre Forretningers Vedkommende, og ligesom dette i det hele ikke har voldet eller voldet nogen videre Vanskelighed, saaledes vil det navnlig ikke volde Vanskelighed her, fordi her er to Gebeter, som ere lette at adskille fra hinanden, og der derfor ikke let kan blive Tale om Grænsetvilstigheder, som kunde give Anledning til Korrespondance mellem de paagældende Ministerier. Hvad Tolddæsenet angaar, maa jeg for det første minde om, at det langt overvejende Flertal af Landets Toldkontorer vil kun faa overordentlig lidt at bestille i saa Henseende, fordi det kun er forholdsvis faa Steder i Landet, hvor Skibsfarten har noget videre Omfang. Jeg tror ikke at tage fejl i, at mindst $\frac{1}{3}$ af Tolddkontorerne enten intet ville faa at bestille i Anledning af denne Lov eller kun overmaade lidt. Der vil maasse blive en 3—4 Forretninger om Aaret eller noget saadant. Det er altsaa kun enkelte Steder, at der kan blive noget mere at gøre, og kan der erhverves den fornødne Forøgelse af de personlige Kræfter, Kontorholdsvederlaget o. s. v., synes jeg ikke, der er nogen Vanskelighed, som er værd at tale om. — Hvad angaar de Forretninger, der skulle udføres af Tolddæsenets Embedsmænd, ere de saa simple, at de maa kunne udføres af enhver. De bestaa jo kun i at tage Genparter og at sørge for, at disse Genparter ere nøjagtige, hvilket sker ved en saa simpel Akt som at konferere, og det maa man dog antage, at Tolddæsenmændene have tilstrækkelig Indsigt til at udføre eller lade udføre. Og hvad Oplysningerne angaa, bestaa de jo kun i at oplæse, hvad der staar paa Skibets Registreringslide, og det er ikke Embedsmandens Sag at forklare, hvad deraf videre følger; han har ganske simpelt at underrette vedkommende om, at det og det staar der paa Skibets Registreringslide, det er derfor en Forretning, som, naagt den tjener et juridisk Øjemed, ikke udtræver juridisk Dannelse eller saadanne Fagkundskaber, som Tolddæsenmændene ikke besidde. Jeg kan derfor ikke se, at det fra den Side betragtet, kan være nogen Indvending mod Loven. De smaa Vanskeligheder, der ere blevne omtalte — jeg kalder dem nemlig kun smaa Vanskeligheder — kan man med Lethed overvinde, og i flere Tilfælde maa man — jeg kan ikke stonne rettere — kunne høre sig ud, som man nu gør. Om en af de Fremgangsmaader, som det ærede Medlem omtalte,

nemlig at naar man ikke kan faa Erklæring fra alle Ejerne, man da blot henviser til den ældre Registrering, hvor den paagældende er betegnet som Ejer af en Skibspart, skal jeg kun bemærke, at den er vistnok ikke lovlig, ikke korrekt og lige saa lidt tilfredsstillende Ordene i den gældende Registreringslov som i den foreliggende; den hører til det Slags praktiske Ekspedienter, som man bruger, og som det kan gaa godt med, men skal man endelig veje med Guldvægt, er det vistnok ligesaa utilstedeligt efter den gamle som efter den ny Lov. Der staar heller ikke i Loven af 1867 noget om, at man kan lade sig nøje med slikt. — Hvad angaar Spørgsmaalet om Pantrettighederne, vil jeg blot gøre opmærksom paa det, fordi det ikke er kommen frem i, hvad der er ytret hidtil, at Overslytningen af et Skib, som er pantfattet til et andet Sted, kan godt finde Sted, notabens naar man faar Panthaverens Samtykke dertil, men kan det ikke saas, synes jeg, at det er fuldt berettiget, at det ikke kan finde Sted. Panthaveren, som har laant sine Penge ud i et Skib under den Forudsætning, at det hører hjemme paa et bestemt Sted, hvor han jævnlig kan faa Lejlighed til at se det, naar det kommer hjem, og forvisse sig om, at det bliver holdt ordentlig i Stand o. s. v., maa være berettiget til at kræve, at Skibet, naar han ikke vil tillade andet, skal vedblive at have samme Hjemsted. Noget andet er det, naar han vil samtykke dertil, hvad han maasse i mange Tilfælde vil, idet han maasse ikke vil lægge saa megen Vægt paa det, jeg her har nævnt. Da maa Omflytningen kunne finde Sted efter § 36; thi der forlanges i denne Paragraf kun, at de ifølge Registreringen berettigede Personer skulle have samtykket i Omflytningen.

Jeg skal endelig kun sige et Par Ord i Anledning af en Bemærkning, som den ærede 7de Landsstingsmand for 6te Kreds (Martensen) gentagne Gange er fremkommen med, nemlig at denne Registreringslov ikke er noget, som nogen af de interesserede Parter har bedt om eller har udtrykt Ønske om at faa. Jeg vil dertil bemærke, at det kan ikke være nogen Maalestof for den Lovgivningsmagten skal lægge sig i Bevægelse eller ikke, om der fra de virkelige eller formentlig interesserede Parter fremkommer Ønsker i saa Henseende. Det kan f. Eks. for at holde os til Soloven, ikke, saa vidt jeg ved, påvises nogen Udtalelse fra Søfarendes eller særlig fra Rederiernes Side om overhovedet at faa den, og saaledes kan det samme siges om en Mængde Love, der ere givne. Dette ligger ganske simpelt i, at Folk, der have deres daglige Forretninger at passe, ikke